

ПОРТРЕТЪ.

алката Лиза гледала често, какъ по-голѣмиятъ ѝ братъ рисувалъ разни картини и *портрети*. Тя взела плочата си, турила малкото си братче на единъ столъ и седнала да го рисува.

Владимиръ, по-голѣмиятъ ѝ братъ, като видѣлъ че Лиза рисува братчето си, доближилъ се полека до нея и казалъ: „Наскоро прочетохъ за единъ прочутъ живописецъ, че когато билъ на седемъ години доближилъ до люлката на своята заспала сестрица. Щомъ я видѣлъ, какъ тя спи засмѣно, казалъ си: Колко хубаво ще бѣде, ако тя е всекога така засмѣна! Въ това врѣме изведнажъ му хрумнало на ума да я изрисува.

Разтичалъ се изъ стаята да търси хартия и мастило. Намѣрилъ черно и червено мастило, намѣрилъ и книга. Захваналъ да рисува малката си сестра. Току що свършилъ портрета ѝ, майка му влѣзла. Той се опиталъ да скрие *рисуноката*, защото се боялъ да не го мѣмратъ. Майката забѣлѣжила, че синътъ се уплашилъ. Тя поискала кротичко да види рисунката. Когато я взела и видѣла изрисувана милата си дъщеря, засмѣна и заспала, не можла да се одържи. Тя извикала отъ радостъ, пригърнала сина си и го цѣлунала. Тази майчина цѣлувка направила послѣ отъ сина единъ прочутъ живописецъ“.